

## Sacramentsdag jaar B

Mc. 14, 12-16+22-26

Op Witte Donderdag herdenkt de Kerk onder andere de instelling van de Eucharistie. Vandaag, op Sacramentsdag, staan we meer nadrukkelijk stil bij het mysterie van Jezus' blijvende tegenwoordigheid in dat sacrament. Nu vertel ik geen geheim als ik zeg dat ook vandaag nogal wat gelovigen moeite hebben met de manier waarop de katholieke Kerk die woorden van Jezus tijdens het Laatste Avondmaal verstaat, namelijk letterlijk. Hoe zou een stuk brood en een slok wijn nu, door de woorden van de consecratie, tegelijk ook Lichaam en Bloed kunnen zijn van de Zoon van God?

Misschien wordt het wat toegankelijker als we eens kijken naar een paar andere momenten of manieren waarop God in Jezus tegenwoordig komt in de wereld. We gaan eens kijken naar het begin en naar het einde van zijn leven.

De eerste verschijning van God onder ons in Jezus herdenken we met Kerstmis. Jezus verschijnt daar in de gedaante van een klein Kind, totaal afhankelijk van anderen om te overleven. Hij wordt geboren in armoedige omstandigheden terwijl zijn ouders op overheidsbevel in een stad zijn waar geen plaats voor hen is. Daarom wordt Hij geboren in een stal en in een kribbe gelegd. En alsof dat nog niet genoeg is moeten zijn ouders een paar dagen later naar Egypte vluchten omdat Herodes de jacht op het Kind geopend heeft.

Wie kan in dat machteloze Kind de gestalte herkennen van de almachtige God, de Schepper van het heelal en de Rechter over levenden en doden? Laat ons eerlijk zijn: niemand. Tenzij hij of zij naar dit Kind kan kijken met de ogen van het geloof. Maar voor wie niet kan geloven, is het eigenlijk een schokkend schandaal. Een goede 30 jaar later eindigt diezelfde Jezus zijn aardse leven als een vulgaire misdadiger, bespot en bespuwd, stikkend en doodbloedend op het kruis in volstrekte verlatenheid. Wie kan in die eenzame, gemartelde man, in die menselijke worm het gelaat herkennen van de eeuwige God aan wie al wat bestaat zijn adem te danken heeft? Laat ons opnieuw eerlijk zijn: niemand. Tenzij iemand kan kijken met de ogen van het geloof. Maar voor wie dat niet kan is het opnieuw een schokkend schandaal.

Vandaag, met Sacramentsdag, vieren we Christus' aanwezigheid onder ons in brood en wijn. Wat is er nu eenvoudiger, ik zou bijna zeggen onbenulliger dan het stukje brood dat wij nuttigen tijdens de communie en opbergen in het tabernakel? U kunt er mee doen wat u wilt: het zal het lot ondergaan dat gij het toewijst. Het zal niet tegenpruttelen of protesteren, zoals het kind in de kribbe alleen maar kon schreien van onmacht en de gekruisigde Christus alleen maar kon ondergaan. Zoals God destijds het akkoord, het "fiat" van Maria nodig had om in deze wereld te komen, zo heeft Hij vandaag de woorden van de priester nodig opdat Hij dat brood zou kunnen bewonen. En dan vraag ik u opnieuw: wie zal in dit armzalig stukje brood het gelaat herkennen van Hem door wie alles geschapen is? Laat ons

nogmaals eerlijk zijn: niemand. Tenzij we er met de ogen van het geloof naar kunnen kijken.

Dat is iedere keer opnieuw de manier waarop God zich aan ons toont. Voor wie niet kan geloven is het iedere keer een schokkend schandaal, een belachelijk iets. Een zwakheid voor de joden en een dwaasheid voor de Grieken, zegt Sint Paulus. Maar wat schandaal is, zwakheid en dwaasheid voor hen die niet geloven, is voor wie wél gelooft een hemels geschenk en bron van eeuwig leven. Amen.

*Johan Goris, pastoor*